

JÄRVENPÄÄN LADUN RUSKARETKI 2023

Lauantaina 2.9. tasan klo 6 liikahti Reissu Ruoti Järvenpään Sauhun pihasta kohti Saariselkää mukanaan 38 enemmän tai vähemmän kesken unien herännyttä tai herätettyä matkustajaa. Matkanjohtajamme Markku totesikin hetimiten liikkeelle lähdettyämme mikkiin ytimekkäästi: ”Hiljaisuus bussissa Vaajakoskelle asti!” Ihan Vaajakoskelle asti ei kuitenkaan oltu vielä päästy, kun sieltä täältä bussissa alkoi jo kuulua innokasta jutustelua vierustoverien kesken ja neulepuikkojen kilinää.

Vaajakoskella oli ensimmäinen tauko ja lakisääteinen kuljettajan vaihto. Jo viime ruskaretkeltä tuttu kuljettajamme, Jouko, tarttui vuorostaan puikkoihin ja hän hoitikin hommansa mallikkaasti koko viikon ajan.

Pihtiputaalla piti olla vain ns. vessatauko, mutta silti joukostamme löytyi useampi nopea shoppailija, joka ennätti tehokkaasti hyödyntää paikallisen outletin tarjontaa minitauon aikana.

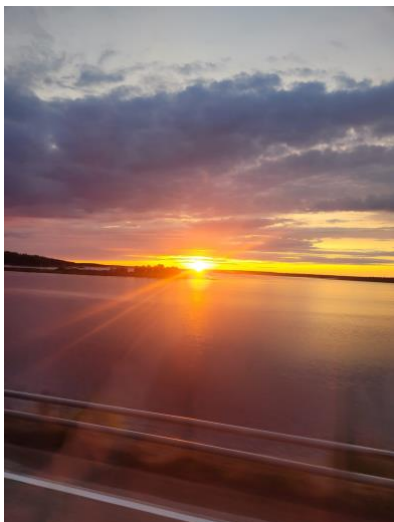
Tässä vaiheessa matkaa oli perinteisen Lappi-aiheisen visailun aika. Sen piti ”viihdytysjoukkoihin” nakitettu allekirjoittanut. Parhaat tietäjät tai valistuneimmat arvaajat - lukuunottamatta vetäjiä- luonnollisesti palkittiin.

Ruskaretken hintaan kuuluva kalakeittolounas nautittiin mennessä Juustoportissa Kärämäessä, jossa muuten on vuoden 2001 satelliittipaikannuksen mukaan Suomen nykyinen keskipiste. Keskipiste olisi siten siirtynyt 24,5 km etelämmäksi aiemmasta Leskelän kylästä johtuen Suomen aluevesirajojen laajenemisesta v. 1995. Tätä taas silloinen Piippolan kunta ei ole hyväksynyt, vaan on vaatinut ja teetättänyt uusintamittauksia. Kissanhännän veto asiasta jatkunee edelleen...

Ja eikös joukostamme löytynyt vielä pari supernopeaa shoppailijaa, jotka ennättivät hyödyntää lähellä sijaitsevan Kärämäen Finnsvala Oy:n laadukasta tehtaanmyymälää lounastauolla.

Seuraava tauko oli Oulun alapuolella, Tupoksen ABC:llä, josta poimimme Annen mukaamme hänen vierailtuaan kotikonnuillaan. Näin Annekin pääsi osallistumaan Lappi-visailuun nro 2, jonka vuoro oli heti Tupos-pysähdyksen jälkeen.

Napapiirille ehdittyämme osa meistä kävi tervehtimässä joulupukkia ja otattamassa muistoksi kaverikuvan pukin kanssa ja osa tyytyi ihan vain kahvilan antimisiin.

Ivalontielle Siltaharjulta, josta oli matkaa majapaikkaamme Tievatuvalle vielä 57 km, Heljä nappasi upean kuvan iltauringosta.

Tievatuvalle saavuttuamme marssimme suoraan iltapalalle ja vasta sen jälkeen huoneisiin laukkuja purkamaan ja Nukkumattia tervehtimään.

Sunnuntaina 3.9. oli leppoisa aamuherätys, sillä maastoon lähtö oli vasta klo 10. Runsaalla aamupalalla kukin teki mieleisensä lounasevää maastossa nautittavaksi ja pakkasi reppunsa enemmän tai vähemmän painavaksi. Jonkinmoinen sadesuoja oli

oletettavasti jokaisen repussa poutasään takeeksi.

Perinteisesti Ladun retkillä on voinut valita haluamansa ryhmän kolmesta eri vaihtoehdosta päivän kunnon ja fiiliksen mukaan. Ykköseen ovat menneet reippaasti matkaa taivaltavat, kakkoseen rauhallisesti, mutta määrätietoisesti etenevät ja kolmoseen kiireettömästi askeltavat nautiskelijat ja sienestäjät.

Ensimmäisenä maastopäivänä patikoimme kuitenkin ensin kaikki yhdessä Niilanpään poroerottelupaikkaan. Sieltä jatkoimme tulistelutauon jälkeen Kiilopäälle, jossa munkkikahvit oli

kova sana muillekin kuin allekirjoittaneille. Kiilopäältä oli mahdollista palata majapaikkaan bussilla tai latupohjaa pitkin kävellen.

3-ryhmän yksi kohokohta oli ollut löytää heti uusi sienituttavuus! Maailmalla mainetta saanut matsutake, suomalaisittain männyntuoksuvalmuska, ihastutti ja ihmetytti Ladun polkutallaajia. Ennen maistiaispalloiksi joutumistaan sieni ehkä hymyili vaatimattomasti mielessään: ”Ollako vai eikö olla?”

Kuvassa tyylikästä ja ajatonta patikointimuotia.

Kuvassa istumassa vas. Tarja, Seppo ja Anne Niilanpään tulistelupaikalla.

Tarjan mielestä parasta päivässä oli, että päästiin vihdoin pitkän bussissa istumisen jälkeen itse asiaan eli liikkeelle! **Seppo** oli tyytyväinen hyvään keliin ja **Annesta** oli hyvä, että on erilaisia reittivaihtoehtoja valittavana. Tänä päivänäkin oli mukava, juuri sopiva reitti kuljettavana.

Sauna oli lämmin joka päivä klo 15 alkaen ja ainakin naisista suuri osa kävi päivittäin saunan lomassa pulahtamassa läheisessä purossa/joessa, vaikka vesi oli todella KYLMÄÄ allekirjoittaneen mielestä. Päivällisaika oli klo 17.

Illalla oli ensin jälkikäteenkin kiitosta saanut epämuodollinen tutustumissessio, jonka jälkeen muodostimme toisiamme täydentäen ns. yhteisen liikkuvan koneen. Iltaan sisältyi paljon naurua ja iloa ja huomasimme tehneemme yllättävänkin paljon samanlaisia asioita elämässämme.

Koska Ladun ohjeissa on mm. kirjattu, ettei saa ottaa uusia kenkiä vaellukselle, niin Helenahan nappasi mökiltä vanhat hyvin palvelleet vaelluskengät, laittoi vähän vahaa pintaan ja kengät jalkaan. Muutaman vaelluskilometrin jälkeen takana tuleva kertoi kengänpohjien irvistelevän. Helena ei hätkähdä vaan sitoo kengännauhat pohjan alta ja jatkaa matkaa vielä 11km. Tievatuvan pihapiirissä toinen kengänpohja irtoaa lopulta kokonaan. Helena voi siis hyvin laulaa ”Mä näitä polkuja talleen kai viimeiseen asti” ja kiitollisena yhteisistä vuosista, unohtumattomista vaelluksista ja sitkeydestä hyvästellä uskolliset ystävänsä: ”Näiltä poluilta löytyi se viimeinen rasti.”

Maanantaina 4.9. lähdimme kaikki Tievatuvalta bussilla Laanilaan, josta osa käveli Saariselälle ja toiset Prospektorin kultakaivoksen kautta Rumakuruun ja Poropolkua Ahopään kautta Kiilopäälle. Kiilopäältä- munkkikahveja unohtamatta- oli taas mahdollisuus nauttia bussikyydistä Tievatuvalle tai kävellä jo tutuksi tullutta latupohjaa pitkin majapaikkaan.

Tämä oli viikon ainoa sadepäivä, joten aika ajoin piti kaivaa sadevarusteet esiin repun uumenista. Lounastauolla joku huomasi kauhukseen unohtaneensa voileivät huoneeseen; vain termospullo ja hedelmä oli mukana, mutta ei hätää! Ryhmän muilta jäseniltä löytyi yllin kyllin evästä myös tälle onnettomalle, joten (Paula) voi hyvällä syyllä kiittolisena todeta: ”Latulainen auttaa pulassa olevaa kaikissa mahdollisissa tilanteissa.”

Saunan ja päivällisen jälkeen klo 19 venyteltiin porukalla ja lopuksi yritettiin löytää omat piriformiksetkin.

Kuvassa alla vas. Päivi, Pekka ja Pirkko

Päiviä ei sade haitannut, koska hänellä oli hyvät varusteet sään suhteen. Pidemmille matkoille olisi kuitenkin hyvä olla parempi reppu. **Pekalla** ei ollut mistään mitään ikävää huomauttamista, vaan kaikki oli hyvin! **Pirkosta** sateessa oli kiva kävellä, kun oli kauniit maisemat ja porojakin. Ikävää oli vain polulla olevat kivet.

Tiistaina 5.9. aamun yllätys oli se, ettei bussi suostunut starttaamaan. Toivorikkaina pidimme ex tempore yhteisen aamujumpan ulkona odottaen ihmettä eli käynnistymistä tapahtuvaksi. Koska pian kävi selväksi, että omin voimin bussia ei saada korjattua, niin vetäjät muuttivat fiksusti päiväohjelman lennossa. Lähdimme ryhmässä huiputtamaan Kiilopäätä osin yhteisiä osin eriäviä reittejä. Sivakaojan laavun seutu oli äärimmäisen kaunista. Illalla oli vuorossa aivojumbppaa ja rentoutusta!

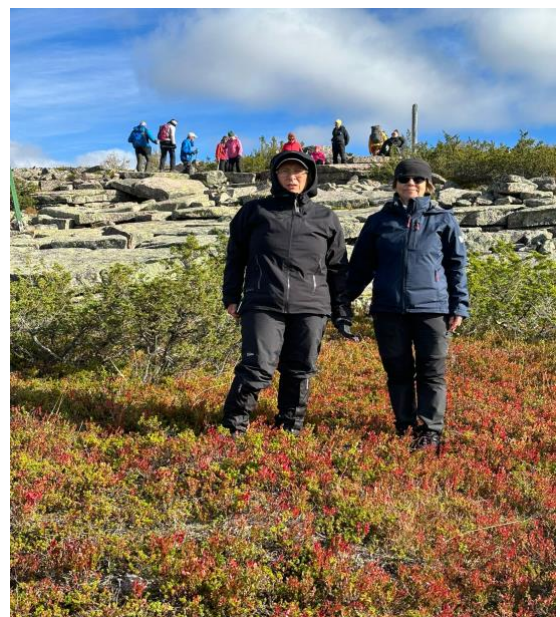
Kuvassa Tarja, Päivi, Pirjo, Heli ja Timo

Kolmosryhmäläiset olivat keränneet huikean määrän sieniä tiistainakin patikoinin ohessa. **Pirjon** mukaan reitti oli kaunista, polut kivoja ja rauhallisia. Kuukkelikin oli tullut syömään pähkinöitä. **Helistä** taas mukavinta oli, että aurinko paistoi ja vetäjäkään ei jättänyt. Kuukkelit olivat päivän elämys ja vauvaherkkutatit. Kaksi korppiakin oli nähty. **Päivi** puolestaan totesi, että Etelä-Suomessa voi tehdä mitä tahtoo, tänne tullaan nautiskelemaan ja katsomaan maisemia. Hänen mukaansa on hyvä, että voi valita oman ryhmän, jossa kulkee. ”Sienet on niin ihana aarre, aah, ne vauvatatit ja laavu on ihana. ”Ei sit niin mitään negatiivista.”

Keskiviikkona 6.9. kiivettiin helpompaa tai vaikeampaa ”rakkareittii” Pyhä-Nattaselle, syötiin lounas ja paistettiin makkarat Sompion venesatamassa ja lopuksi matkattiin bussilla Tankavaaraan. Tankavaarassa oli vaihtoehtoina vierailta kultamuseossa tai patikoida Koppelo-lenkki (3km) Tuulan johdolla. Illaksi oli halukkaille varattu savusauna Kiilopäältä ja muut nauttivat Tievatuvan tilavasta saunasta.

Mairen mukaan rakkakivet olivat hirveitä, mutta muuten 3-ryhmän vauhti oli hänelle helppoa. Kilpisjärvellä ollessaan hän ei tiennyt rakasta mitään. Ylös mentäessä häntä oli hirvittänyt miten hän selviää, mutta sauvat olivat auttaneet paljon. ”Alaspäin oli hyvä tulla. Kilpisjärveen verrattuna Pyhä-Nattasella oli vähemmän liikkuvia kiviä. Ihana päivä oli! Huipulla aina tuulee.”

Vellamolle Pyhä-Nattanen oli uusi kohde. Hänet yllätti reitin kivisyys, mutta silti se ei ollut liian haasteellinen. ”Aivan ihanat näkymät. Lokan tekoallaskin näkyi, veli oli siellä töissä, oli kiva nähdä se. Upeat näkymät, pientä ruskaa, harrastan näet valokuvausta. Jumbpa on ollut wau!”

Kuvassa Maire ja Vellamo

Torstaina 7.9. aamiainen oli poikkeuksellisesti jo klo 7.30, koska lähdimme bussilla Pielpajärven erämaakirkkoon Inariin. Kirkko oli onneksi säilynyt vahingoittumattomana sodan aikaanakin, oletettavasti syrjäisen sijaintinsa ansiosta. Kaikki kulkivat saman 9 km:n reitin, joka olikin juuri sopiva tähän kohtaan viikkoa

Miran ja Jarin mukaan Pielpajärven kirkko oli hieno. He jaksavat aina ihailla luotoa ja puhdasta vettä. Juuri luonnon takia he haluavat tulla Lappiin aina uudestaan. ”Kaikkien suomalaisten tulisi ainakin kerran elämässään käydä Lapissa myös muualla kuin tunturibaarissa/-keskuksissa.” Molempien mielestä on hyvä, että on mahdollisuus valita itselle sopiva ryhmä ja kaikki vetäjät ovat olleet hyviä. Lopuksi he vielä totesivat Kiilopään retkeilykeskuksen (Suomen Ladun) savusaunan olevan todella hienon. Jari oli uinut savusaunareissulla Miran tarjoamalla yhdellä bissellä saaren ympäri 9 asteisessa vedessä!!!

Kuvassa Mira ja Jari matkalla erämaakirkkoon.

Perjantaina 8.9. bussi jätti 1-ryhmäläiset Kaunispään huipulle, josta he patikoivat 15km reittiä Vellinsärpimä- Pääsiäiskuru- lisakkipää- Saariselkä. 2-ryhmä patikoi Saariselän maastossa 10km ja 3-ryhmä käveli Tievatuvan maastossa nauttien viimeisestä mahdollisuudesta kerätä rakastamiaan sieniä ennen kotiinpaluuta.

Kuvassa perjantain 1-ryhmäläiset Vellinsärpimän taukotuvalla

Lauantaina 9.9.
lastattiin laukut autoon
klo 6, nautittiin tämän
ruskaretken viimeinen
herkkuaamiainen klo
6.30, kiitettiin emäntiä
ja lähdettiin
paluumatkalle
väsyneinä, mutta
samalla tyytyväisinä
koettuun ja nähtyyn
liikunnallisen viikon
aikana.

Helpottuneet vetäjät (Timo, Pekka, Paula, Markku, Tuula, Marita ja Maarit), kun viikko on onnistuneesti takana paluumatkaa vaille.

Ruskajengi Napapiirillä paluumatkallaan kohti Järvenpäättä.

-Matkakertomuksen sai aikaan trio
Anne, Heljä ja Paula